

og det usle Hykleri, hvormed han søgte at skjule sit Bedrag. Og med det Menneske havde hun et Barn! . . . Hvordan var det gaaet til? Aa, hun vidste det endelig nok! Glimtvis var Forstaaelsen gaaet op for hende i den senere Tid. Det var gaaet hende som Barnet, der foer vild i Skoven og af lutter Angst styrtede sig dybere og dybere ind i Vildmørket. — Men hun havde jo forudset det altsammen! Fra den første Gang, hun stirrede ind i sin Sjæls uvejsomme Tjørnekrat og med panisk Skræk flygtede for Mørket og de røde Rovdyrøjne derinde, havde hun kendt sin Skæbne.

Det ringede paa Entredøren, og uvilkaarlig rejste hun sig lidt sky, fordi hun havde genkendt Pastor Gaardbos Ringning. Besøget forundrede hende ikke. Hun havde ventet det. Efter Moderens Ønske havde han talt ved hendes Kiste, og da han udtrykkelig frabad sig Betaling, havde hun gennem sin Sagfører sendt ham en større Pengesum til Anvendelse efter hans eget Skøn i Menighedens Samaritangerning.

Pigen kom ind med hans Kort.

„Den Herre spørger, om han ikke kan faa Lov til at tale med Fruen et Øjeblik?“

„Har De ikke sagt, at jeg ikke tager imod?“

„Jo.“

Uvilkaarlig førte Jytte Haanden op til Nakkehaaret. Skønt det var højt op paa Dagen, var hun endnu i Morgendragt og havde netop taget Bad. Først bestemte hun sig til at afvise ham. Men bevæget af Mindet om hans